

Душі людської дар

Микола Сингаївський

Крізь відстані,
напруження і роки
я чую гомін степу і дібров.
Співав хор Григорія Верьовки,
іде по стежці пісня, як любов.

І тужавіє в колосі зернина,
пірнає в небо жайворонок-птах.
І слухає ту пісню Україна,
і щедрий голос носить на вустах.

Чи закипала спека серед літа,
та лютував січневий зимовій,
його душа – у пісню перелита –
живе в тобі,
священний краю мій.

Душа творця, що не шукала броду,
а повнилась, мов ріки навесні.
Він брав з глибин мелодії народу
і повертав народові пісні.

А в них – земля барвисто молоділа.
Яку ж снагу вони в собі несли!
І розправляли понад світом крила
пісні, що з добрим серці проросли.

А в них шумлять березина, осичина,
цвітуть веселок ніжні вишиття.
Співає хор – і наша пісня вічна
навіки славить творчість і життя.

Де височіють сяючі вершини,
що зводять будівничий, хлібодар.
Де ходить пісня Рильського й Тичини
душі людської чудодійний дар.

Крізь відстані,
напруження і роки
я кожне слово серцем перейму.
Співає хор Григорія Верьовки –
і вся земля відлунює йому.